

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. J. L.** proti žalovanému: **Krajský soud v Plzni**, se sídlem Veleslavínova 40, Plzeň, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací, o návrhu Krajského soudu v Plzni na přikázání věci vedené pod sp. zn. 57 A 19/2014 jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 19/2014 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

Odůvodnění:

Žalobce podal dne 20. 3. 2014 žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Krajského soudu v Plzni, ve které namítal, že žalovaný řádně nevyřídil jeho žádost, neboť informace mu nebyly poskytnuty, ani nebylo vydáno správní rozhodnutí o odmítnutí. Žalovaný vydal pouze sdělení ze dne 8. 4. 2011, sp. zn. Si 266/2013, o požadavku na úhradu částky ve výši 34 200 Kč. Žalobce podal proti tomuto postupu dne 17. 11. 2013 nadřízenému orgánu stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, která taktéž nebyla v zákonem stanovené lhůtě vyřízena, a nebylo vydáno rozhodnutí ani nedošlo k jakékoliv nápravě. Vzhledem k tomu, že lhůta pro vyřízení stížnosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) marně uplynula a byly vyčerpány všechny dostupné prostředky k nápravě, žalobce podal žalobu, ve které se domáhal uložení povinnosti Krajskému soudu v Plzni bezodkladně vyříditi jeho žádost o informace.

Krajský soud v Plzni předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu, že žalovaný jako povinný subjekt je také soudem věcně a místně příslušným k projednání žaloby, která se týká žádosti o poskytnutí informací vedené pod sp. zn. Si 266/2013. Podle § 126 odst. 1 písm. l) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zajišťuje poskytování informací podle zvláštního právního předpisu krajským soudem předseda krajského soudu. Podle rozvrhu práce Krajského soudu v Plzni předseda krajského soudu vydává rozhodnutí dle zákona č. 106/1999 Sb., a rovněž ze sdělení o požadované úhradě za poskytnutí informací datovaného 8. 4. 2011, sp. zn. Si 266/2013, je patrné, že věc vyřizoval předseda Krajského soudu v Plzni. Krajský soud v Plzni proto dospěl k závěru, že jsou zde dány předpoklady pro delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 s. ř. s., a to *z jiného důležitějšího důvodu*. Krajský

soud má za to, že v uvedené právní věci by měl rozhodovat soud, u kterého nevznikají pochybnosti o jeho nestrannosti, a tedy bude zajištěno, že o věci budou rozhodovat soudci bez potenciální systémové závislosti na žalovaném (zde předsedovi soudu) jako účastníku řízení. Krajský soud v Plzni dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. Nad 60/2012 – 24, ze dne 26. 4. 2012, č. j. Nad 4/2012 – 16, a ze dne 10. 8. 2010, č. j. Nad 36/2010 – 48.

Ve smyslu § 9 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud v Plzni vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k jeho procesnímu návrhu, aby řízení ve věci provedl Městský soud v Praze, a také k důvodům příkázání. Žalovaný v podání ze dne 31. 3. 2014 sdělil, že k navrženému procesnímu postupu nemá výhrady, žalobce ve svém vyjádření ze dne 31. 3. 2014 uvedl, že s delegací souhlasí, avšak v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, Nad 50/2014 – 25, navrhl, aby byla věc přidělena nestrannému soudu, a to Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Krajského soudu v Plzni na příkázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Zmiňované ustanovení upravuje případ tzv. nutné delegace, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako věcně a místně příslušný soud. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud věc přikázat též jinému než místně příslušnému soudu také z důvodu vhodnosti, pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu (tzv. delegace vhodná).

Krajský soud v Plzni sice učinil návrh na delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 s. ř. s., obsahově však jde o případ tzv. delegace nutné podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Jejím předpokladem je sice rozhodnutí o vyloučení všech soudců specializovaných senátů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, sp. zn. Nad 23/2009), pokud by však měl o vyloučení rozhodovat Nejvyšší správní soud, bylo by trvání na takové podmínce zbytečným formalismem. Taková situace by nastala i v tomto případě, neboť předseda Krajského soudu v Plzni jako žalovaný orgán správy soudu nemůže rozhodovat ve své vlastní věci, takže by o vyloučení soudců Krajského soudu v Plzni musel podle § 8 odst. 3 s. ř. s. per analogiam tak jako tak rozhodnout Nejvyšší správní soud (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 50/2014 – 25).

Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996 sp. zn. I. ÚS 167/94 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).

Přestože pouhá skutečnost, že žalovaným je Krajský soud v Plzni, automaticky neznamená, že by v takovéto věci všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučení z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012 - 18), důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je tvrzená nečinnost orgánů správy krajského soudu, resp. jeho funkcionářů. Skutečnost, že by soudci krajského soudu měli posuzovat činnost funkcionářů krajského soudu, kteří mohou v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a

rozhodnutí věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že všichni soudci specializovaných senátů Krajského soudu v Plzni jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 57 A 19/2014. Věc proto přikázal k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, který je soudem svým sídlem nejbližším účastníkům řízení a který také byl navržen žalobcem ve vyjádření ze dne 31. 3. 2014 s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 50/2014 – 25 (pozn. v tomto usnesení Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci žalobce týkající se žaloby proti nečinnosti Městského soudu v Praze jako správního orgánu v řízení o žádosti o poskytnutí informací vedené u Městského soudu v Praze o přikázání věci Krajskému soudu v Praze).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu